05/01/20 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦା" ପୁନରାବୃତ୍ତି: ୩୦.୩.୮୫
ମଧୁବନ

"ତିନି-ତିନିଟି କଥାର ଶିକ୍ଷା"

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ସଦାକାଳର ସାଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ଅତି ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ସାଥୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାର ଯାହାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଥାଏ ତାଙ୍କର ହିଁ ସହଯୋଗୀ ଏବଂ ସାଥୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପିଲାମାନେ ସ୍ନେହୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କ ବିନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ବିନା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସ୍ଥାପନାର ଆଦି ସମୟରୁ ବାବା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏକୁଟିଆ ବ୍ରହ୍ମା ନୁହଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି । କାରଣ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସହଯୋଗୀ ଏବଂ ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କେଉଁ କଥା କହୁଛ ? ଶିବଜୟନ୍ତୀ ତଥା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଜୟନ୍ତୀ ଏବଂ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଜୟନ୍ତୀ । ତେଣୁ ଏକାସାଥୀରେ ବାପଦାଦାଙ୍କ ସହିତ ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଆଦି ସମୟରୁ ରଚନା ହେଲା ଏବଂ ଆଦି ସମୟରୁ ହିଁ ପିଲାମାନେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ଏବଂ ସାଥୀ ହୋଇଗଲେ । ତେବେ ବାବା ନିଜର ସହଯୋଗୀ ସାଥୀମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁଛନ୍ତି । ସାଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତି ପାଦରେ, ପ୍ରତି ସଂକଳ୍ପରେ, ବାଣୀରେ ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଅନୁକରଣ କରିବା ଅର୍ଥ ସାଥୀରେ ରହିବା । ଏହିଭଳି ପ୍ରତି ପାଦରେ ସାଥୀରେ ରହୁଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ସଚ୍ଚା ଏବଂ ଅବିନାଶୀ ସାଥୀ ଅଟ । ଯେଉଁମାନେ ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରୂପୀ ପାଦ ଆପେ ଆପେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ହୋଇ ଚାଲିଥାଏ । କେବେ ବି ଏପଟ-ସେପଟ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଯେଉଁମାନେ ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମେହନତ କରିବା ପାଇଁ ପଡିନଥାଏ । ଏହି କର୍ମଟିକୁ ଏଭଳି କରିବି କିମ୍ବା ସେଭଳି କରିବି ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସେମାନଙ୍କ ମନକୁ ଆସିନଥାଏ, ଆପେ ଆପେ ବାବାଙ୍କର କର୍ମରୂପୀ ପାଦ ଉପରେ ପାଦ ରଖିବା ବିନା ଟିକିଏ ବି ଏପଟ-ସେପଟ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ, ବୁଦ୍ଧିରେ ଏବଂ ହୃଦୟରେ କେଉଁ କଥା ରହିଥାଏ ? ମୁଁ ବାବାଙ୍କର, ବାବା ମୋର । ବୁଦ୍ଧିରେ ଥାଏ ଯାହା ସବୁ ବାବାଙ୍କର ବେହଦର ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଛି ତାହା ମୋର ଅଟେ । ଦିଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ହୃଦୟରେ ଦିଲାରାମ୍ ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେକି ହୃଦୟରେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସମାହିତ ଅଟେ ତେଣୁ ଯେପରି ସ୍ମୃତି ସେହିପରି ସ୍ଥିତି ଏବଂ ସେହିଭଳି କର୍ମ ଆପେ ଆପେ ହୋଇଥାଏ । ଯେପରି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଶ୍ଚୟର ପ୍ରମାଣ ଦେବା ପାଇଁ ଏହି କଥା କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଦେଖ, ଆମ ହୃଦୟରେ କିଏ ଅଛନ୍ତି! କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଏଭଳି କହୁନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମ ହୃଦୟରେ ଦିଲାରାମ୍ ବାବାଙ୍କର ଉପସ୍ଥିତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନୁଭବ ହୋଇଥାଏ ଅର୍ଥାତ୍ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ସଚ୍ଚା ସାଥୀ ହିସାବରେ ପ୍ରତି ପଦକ୍ଷେପରେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଅଟ ।

ଆଜି ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ସହଯୋଗୀ ସାଥୀ ପିଲାମାନେ ନିଜ ନିଜର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହରେ, ଯୋଗ କରିବାରେ ଏବଂ ସେବାରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢି ଚାଲିଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ମନ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଦୃଢ ସଂକଳ୍ପ ରହିଛି ଯେ ବିଜୟର ପତାକା ନିଶ୍ଚିତ ଉଡାଇବୁ । ସାରା ବିଶ୍ୱରେ ଏକମାତ୍ର ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତାର ପତାକା ନିଶ୍ଚିତ ଉଡିବ । ଯେଉଁ ଉଚ୍ଚ ପତାକା ତଳେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ଆତ୍ମାମାନେ ଏହି ଗୀତ ଗାଇବେ ଯେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଜଣେ ଏବଂ ସେ ଆସିଯାଇଛନ୍ତି । ଯେପରି ଏବେ ବି ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ପତାକା ଉତ୍ତୋଳନ କରୁଛ ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତେ ମିଶି ପତାକା ତଳେ ଗୀତ ଗାଉଛ, ଏବଂ ତା'ପରେ କ'ଣ ହେଉଛି! ପତାକା ଉଡିବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲର ବର୍ଷା ହେଉଛି । ସେହିଭଳି ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରୁ ଏହି ଗୀତ ଆପେ ଆପେ ବାହାରିବ - ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଜଣେ । ଗତି-ସଦଗତି ଦାତା ପରମପିତା ଜଣେ । ଏହିଭଳି ଗୀତ ଗାଇବା ମାତ୍ରେ ହିଁ ଅବିନାଶୀ ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଫୁଲର ବର୍ଷା ଭଳି ଅନୁଭବ କରିବେ । ବାବା କହିବା ମାତ୍ରେ ସମ୍ପତ୍ତି ଅନୁଭବ କରିବେ । ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ବିଦାୟ ତ ଦେବେ ନାହିଁ ନା, ସେଥିପାଇଁ ବଧାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । ସଂଗମଯୁଗର ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୁହୁର୍ତ୍ତ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେବାର ମୁହୁର୍ତ୍ତ । ତେଣୁ ମନର ଲଗନ ପାଇଁ, ସେବାର ଲଗନ ପାଇଁ ବାପଦାଦା ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ସେବାରେ ସର୍ବଦା ଆଗକୁ ବଢିବାର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଛି । ଏଭଳି କେହି ବି ନାହାଁନ୍ତି ଯାହା ଭିତରେ ସେବାରେ ଆଗକୁ ବଢିବାର ଉମଙ୍ଗ ଉତ୍ସାହ ନାହିଁ । ଯଦି ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ନ ଥାଆନ୍ତା ତେବେ ଏଠାକୁ କିପରି ଆସିଥାଆନ୍ତେ! ଏହା ମଧ୍ୟ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ଚିହ୍ନ ଅଟେ ନା! ତେଣୁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ଅଛି ଏବଂ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ରହିବ । କିନ୍ତୁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଆଗକୁ ବଢୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେବାରେ ସର୍ବଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହୁଛ ? ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ତ ବହୁତ ଭଲ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ନିର୍ବିଘ୍ନରେ ସେବା କରିବା ଏବଂ ବିଘ୍ନକୁ ଅତିକ୍ରମ କରି କରି ସେବା କରିବାରେ ଅନ୍ତର ରହିଛି । ନିର୍ବିଘ୍ନ

ଅର୍ଥାତ୍ ନା କାହାପାଇଁ ବିଘ୍ନରୂପ ହେବା, ନା କୌଣସି ବିଘ୍ନର ରୂପ ଦ୍ୱାରା ବିଚଳିତ ହେବା । ଏହିଭଳି ବିଶେଷତାକୁ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହର ସହିତ ଅନୁଭବ କରୁଛ ? ନା ବିଘ୍ନ ଆସିଯାଉଛି ? ଗୋଟିଏ ହେଲା ବିଘ୍ନ ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଭବୀ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବା ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା - ହଲଚଲ୍ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବା । ଯଦି ସେଥିରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ପକ୍କା ହୋଇଗଲ ତେବେ ସେହି ବିଘ୍ନ ଲଗନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ କିନ୍ତୁ ଯଦି ବିଘ୍ନରେ ବିଚଳିତ ହୋଇଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ଭୟଭୀତ ହୋଇଗଲ ତେବେ ରେଜିଷ୍ଟରରେ ଦାଗ ଲାଗିଯିବ । ତେଣୁ ଅନ୍ତର ହେଲା ନା ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ଅର୍ଥ ମାୟାକୁ ଚାଲେଞ୍ଚ କରିବା - ବିଘ୍ନ, ଏବେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସ । ମୁଁ ବିଜୟୀ ଅଟେ । ତୁମେ ମୋର କିଛି ବି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ପୂର୍ବରୁ ତୁମେ ମାୟାର ସାଥୀ ଥିଲ, ଏବେ ମାୟାକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛ - ଆମେ ମାୟାଜିତ୍ ନିଶ୍ଚିତ ହେବୁ । ଚାଲେଞ୍ଜ କରୁଛ ନା । ନଚେତ୍ କାହା ଉପରେ ବିଜୟୀ ହେବ ? କ'ଣ ନିଜ ଉପର ହେବ ? ଯେହେତୁ ତୁମେମାନେ ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ହେଉଛ ତେଣୁ ମାୟା ଉପରେ ହିଁ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ନା! ବିଜୟ ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥା ହେଉଛ ଏବଂ ପୂଜ୍ୟ ମଧ୍ୟ ହେଉଛ । ତେବେ ମାୟାଜିତ୍ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବିଜୟୀ ହେବା । ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟାକୁ ଚାଲେଞ୍ଜ କରିବା କାରଣ ଚାଲେଞ୍ଜ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ମାୟା ସହିତ ଖେଳିଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନିକଟକୁ ମାୟା ଆସିବା ମାତ୍ରକେ ତୁରନ୍ତ ପଳାଇଯାଏ, ସେମାନେ ଦୂରରୁ ହିଁ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଏବଂ ଦୂରରୁ ହିଁ ତଡିଦିଅନ୍ତି । ସମୟ ନଷ୍ଟ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେବା କରିବାରେ ତ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ଭଲ କିନ୍ତୁ ସେବା କରିବା ସହିତ ନିର୍ବିଘ୍ନ ସେବାର ରେକର୍ଡ ହେବା ଦରକାର । ଯେପରି ପବିତ୍ରତାର ରେକର୍ଡକୁ ଆରମ୍ଭରୁ ହିଁ ଠିକ୍ ରଖୁଛ ନା । ଏଭଳି କିଏ ଅଛି ଯିଏକି ଆରମ୍ଭରୁ ଏପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ଅପବିତ୍ର ହୋଇନାହିଁ ? ତେଣୁ ଏହି ବିଶେଷତାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛ ନା । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ଦ୍ୱାରା ତ ପାସ୍ ୱିଥ୍ ଅନର ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ସହିତ ସେବାରେ, ସ୍ୱସ୍ଥିତିରେ, ସମ୍ପର୍କରେ, ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଯୋଗରେ ସବୁଥିରେ କେଉଁମାନେ ଆରମ୍ଭରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ଅଚଳ ଅଛନ୍ତି ବା ହଲଚଲ୍ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ବିଘ୍ନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇନାହାଁନ୍ତି ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଇଥାଏ । ଶୁଣାଇଥିଲି ନା - ନା ନିଜେ କେବେ ବିଘ୍ନର ବଶୀଭୂତ ହେବାର ଅଛି, ନା ଅନ୍ୟ କାହା ପାଇଁ ବିଘ୍ନ ରୂପ ହେବାର ଅଛି । ଏହାର ମଧ୍ୟ ନମ୍ବର ଜମା ହୋଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ପବିତ୍ରତା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଅବ୍ୟଭିଚାରି ଯୋଗ । ୟାଦ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୋଗ କରିବା ଭିତରେ ଟିକିଏ ବି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ନଥିବ । ସେହିଭଳି ସେବାରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହୁଥିବେ ଏବଂ ନିଜେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ଗୁଣ ଥିବ । କାରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଗୁଣ ସର୍ବଗୁଣର ଧାରଣାର ଦର୍ପଣ ଅଟେ । ତେଣୁ ଗୁଣର ଧାରଣାରେ ନିଜେ ନିଜଠାରୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ନେବାକୁ ପଡିବ । ଏସବୁ ହେଲା ପାସ୍ ୱିଥ୍ ଅନର ହେବାର ଚିହ୍ନ ବା ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ହେବାର ଚିହ୍ନ, ତେବେ ତୁମେମାନେ ସବୁଥିରେ ନମ୍ବର ଜମା କରୁଛ ନା; ନା ଗୋଟିଏରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଅଛ । ଭାବୁଛ ମୁଁ ତ ସେବା ବହୁତ ଭଲ କରୁଛି । ବାପଦାଦା ତ ମୋତେ ସେଥିପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ତ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ହେବାର ଅଛି, ଇଷ୍ଟ ଦେବତା ବା ଦେବୀ ମଧ୍ୟ ହେବାର ଅଛି । ଯଦି ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ହେବ ତେବେ ସେହି ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ମହାନ ଇଷ୍ଟ ଦେବୀ ବା ଦେବତା ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ସାରା ବର୍ଷ ତିନିଟି କଥାକୁ ମନେ ରଖିବ ଏବଂ ଚେକ୍ କରିବ । ଏହି ତିନିଟି ଯାକ କଥା ଯଦି ଟିକିଏ ବି ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବ ତେବେ ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇଦେବ । ଆଜି ତ ବଧାଇ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେବାର ଦିନ କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ କାହାକୁ ବିଦାୟ ଦେଉଛ ସେତେବେଳେ କ'ଣ କରୁଛ ? ମିଶ୍ରୀ, ବାଦାମ୍, ଗୁଜୁରାତି - ଏହି ତିନି ପ୍ରକାରର ଜିନିଷ ଦେଉଛ ନା । ତେଣୁ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତିନିଟି ଜିନିଷ ଦେବ ନା । ଯେମିତିକି ବିଦାୟ ଦେଉ ନାହଁ, ବଧାଇ ଦେଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ତ ମୁଖ ମିଠା କରାଉଛ । ତେବେ ଏହି ତିନିଟି ଜିନିଷ କାହିଁକି ଦେଉଛ ? ପୁଣି ଥରେ ଶୀଘ୍ର ଆସିବା ପାଇଁ ମନେ ରହିବ । ସେହିଭଳି ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ଆଜି ତିନିଟି କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି କେବେ କେବେ ସେବାରେ ବିଘ୍ନରୂପ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏହି ତିନିଟି କଥା ଉପରେ ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଭାବରେ ପୁଣି ଥରେ ତୁମର ଦୃଷ୍ଟି ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷଣ କରାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିଲେ ଆପେ ଆପେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ପାସ୍ ହୋଇଯିବ ।

ପ୍ରଥମ କଥା:- କୌଣସି ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ ଆକର୍ଷଣ ଅର୍ଥାତ୍ ଲଗାବ ନଥିବ । ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷଣ ରହିବା ଅଲଗା କଥା କିନ୍ତୁ କୌଣସି ବିନାଶୀ ବ୍ୟକ୍ତି, ବସ୍ତୁ, ବୈଭବ ପ୍ରତି ମୋହର ଆକର୍ଷଣ ନଥିବ ।

ଦ୍ୱିତୀୟରେ:- ନିଜର ନିଜ ସହିତ ବା ଅନ୍ୟ କାହା ସହିତ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ତନାବ ଅର୍ଥାତ୍ ମନୋମାଳିନ୍ୟ ନଥିବ, ଆକର୍ଷଣ ମଧ୍ୟ ନଥିବ କିମ୍ବା ପରସ୍ପର ଭିତରେ ମନୋମାଳିନ୍ୟ ମଧ୍ୟ ନଥିବ ।

ତୃତୀୟରେ:- କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ନଥିବ । ତେବେ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଲଗାବ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ତନାବ, ତୃତୀୟରେ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱଭାବ । ବାସ୍ତବରେ ସ୍ୱଭାବ ଶବ୍ଦ ବହୁତ ଭଲ କାରଣ ସ୍ୱଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ 'ସ୍ୱ' ର ଭାବ । ସ୍ୱ ଶ୍ରେଷ୍ଠକୁ କୁହାଯାଏ । ସ୍ୱଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାବ ବା ଆତ୍ମ ଅଭିମାନ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ କଥା କହିବା ବେଳେ ଭାବ-ସ୍ୱଭାବ, ଭାବ-ସ୍ୱଭାବ ଶବ୍ଦ ବହୁତ କହୁଛ ନା । ତେଣୁ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱଭାବ ଅଟେ ଯାହାକି ସମୟ ସମୟରେ ଉଡିବାର ସ୍ଥିତିରେ ପହଞ୍ଚିବାରେ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରିଥାଏ । ଯାହାକୁ ତୁମେମାନେ ରାଜକୀୟ ଭାଷାରେ କହୁଛ - ମୋର ସ୍ୱଭାବ ହିଁ ଏହିପରି । ଯଦି ନେଚର୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱଭାବ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଛି

ତେବେ ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅଟ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଯଦି ତୁମର ନେଚର୍ ବିଘ୍ନ ରୂପ ହେଉଛି ତେବେ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱଭାବ କୁହାଯିବ । ତେଣୁ ତିନିଟି ଯାକ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥକୁ ଜାଣିଛ ନା । ତନାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଟେନସନ୍ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅଛି ଏବଂ ସବୁ ଟେନସନର କାରଣ ହେଲା “ ମୁଁ ପଣିଆ” । ମୁଁ ଏହା କରିଛି । ମୁଁ ଏହା କରିବି । ମୁଁ ହିଁ କରିପାରିବି । ଏହିଭଳି ମୁଁ ପଣିଆ ହିଁ ଟେନସନ୍ ଉତ୍ପନ୍ନ କରାଇଥାଏ । “ମୁଁ” କହିବା ହିଁ ଦେହ-ଅଭିମାନର ଚିହ୍ନ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁଁ ଏକ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା, ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ମୁଁ ଅମୁକ, ମୁଁ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ମୁଁ ଯୋଗୀ, ମୁଁ ଜ୍ଞାନୀ, ମୁଁ ସେବାରେ ବହୁତ ଆଗୁଆ । ଏହିଭଳି ମୁଁ ପଣିଆ ହିଁ ଟେନସନ୍ ଉତ୍ପନ୍ନ କରିଥାଏ । ଏହି କାରଣରୁ ହିଁ ସେବାରେ କେଉଁଠି କେଉଁଠି ଯେଉଁଭଳି ତୀବ୍ରଗତି ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ସେଭଳି ନ ହୋଇ ଧୀର ଗତି ହୋଇଯାଉଛି । ଚାଲୁଛ କିନ୍ତୁ ତୀବ୍ରଗତି ହୋଇପାରୁ ନାହିଁ । ତେବେ ସେବାର ଗତିକୁ ତୀବ୍ର କରିବାର ଆଧାର ହେଲା ଅନ୍ୟକୁ ଆଗକୁ ବଢୁଥିବାର ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ସହଯୋଗ ଦେବା, କାରଣ ଅନ୍ୟକୁ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ହିଁ ନିଜେ ଆଗକୁ ବଢିବା । ଏବେ ଜାଣିପାରୁଛ ନା ସେବାରେ କେଉଁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ମୁଁ ପଣିଆ ଆସୁଛି ? ଏହି ମୁଁ ପଣିଆ ହିଁ ତୀବ୍ରଗତିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଉଛି । ବୁଝିଲ!

ତେବେ ଏହି ତିନିଟି କଥା ତ ଦେଇପାରିବ ନା, ନା ପୁଣି ବି ସାଥୀରେ ନେଇଯିବ ? ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ତ୍ୟାଗ ଦ୍ୱାରା ମିଳିଥିବା ଭାଗ୍ୟ । ଏହାକୁ ସର୍ବଦା ବାଣ୍ଟି କରି ଖାଅ ଏବଂ ବଢାଅ । ଏହା ତ ତୁମକୁ ତ୍ୟାଗ ବଦଳରେ ମିଳିଥିବା ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । ସେବାର ଆଧାର ମଧ୍ୟ ଏହି ତ୍ୟାଗର ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ଭାଗ୍ୟକୁ ଯଦି ମୁଁ ପଣିଆରେ ଆସି ସିମୀତ ରଖିବ ତେବେ ବଢିବ ନାହିଁ । ସର୍ବଦା ତ୍ୟାଗ ଆଧାରରେ ମିଳିଥିବା ଭାଗ୍ୟ ରୂପୀ ଫଳକୁ ଭୋଗ କରିବାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସହଯୋଗୀ କର । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟି ଆଗକୁ ବଢ । କେବଳ ମୁଁ, ମୁଁ କର ନାହିଁ, ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଖାଅ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦିଅ । ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ହାତ ମିଳାଇ ଆଗକୁ ବଢ । ଏବେ ସେବା ଭିତରେ ଏହିଭଳି ବାତାବରଣ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି । ତେଣୁ ଏଥିରେ ଖୋଲା ହୃଦୟ ହୋଇଯାଅ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ -- “ଯିଏ କାର୍ଯ୍ୟରେ କରେ ସିଏ ଅର୍ଜୁନ” । ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖ ନାହିଁ । ଇଏ ବି ତ ଏମିତି କରୁଛି! ଏଭଳି ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ.... କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବିଶେଷତା ଦେଖାଇବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯିବି ଏହିଭଳି ଭାବ । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କର ବିଶେଷତା କ'ଣ ଥିଲା! ସର୍ବଦା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଗରେ ରଖୁଥିଲେ । ମୋଠାରୁ ପିଲାମାନେ ବୁଦ୍ଧିମାନ, ପିଲାମାନେ ହିଁ କରିବେ, ଏହିଭଳି କହୁଥିଲେ ଏବଂ ଏହିଭଳି ତ୍ୟାଗର ଭାଗ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରିଥିଲେ । ଯଦି କେହି ସ୍ନେହ କାରଣରୁ ବା କୌଣସି ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା କାରଣରୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମହିମା କରୁଥିଲେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ କଥା ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉଥିଲେ । କହୁଥିଲେ -- ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଫଟୋ ମଧ୍ୟ ରଖିବାର ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସବୁ କିଛି ବୋଲି ଭାବିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ । ତ୍ୟାଗର ଭାଗ୍ୟକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା । ଏହାଦ୍ୱାରା ଡବଲ ମହାଦାନୀ ହୋଇଯିବ । ଅନ୍ୟମାନେ ତୁମକୁ ନିଜ ତରଫରୁ କୁହନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ନିଜେ କାହାକୁ ନିଜ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ କରାଅ ନାହିଁ । ଯଦି ନିଜେ ନିଜର ମହିମା କରୁଛ ବା ନିଜ ଆଡକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛ ତେବେ ଏହାକୁ କେଉଁ ଶବ୍ଦ କୁହାଯିବ! ମୁରଲୀରେ ଶୁଣିଛ ନା । ତେଣୁ ଏଭଳି ହେବାର ନାହିଁ । କୌଣସି କଥାକୁ ନିଜ ଆଡକୁ ଟାଣିବାର କାର୍ଯ୍ୟ କର ନାହିଁ । ଯଦି ସହଜରେ କିଛି ମିଳୁଛି ତାହାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ କୁହାଯିବ । ଯାହାକୁ ଜବରଦସ୍ତିଆ ଭାବରେ ଟାଣିଭିଡି ନେବାକୁ ପଡୁଛି ତେବେ ଏହାକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଥିରେ ସଫଳତା ନଥାଏ । ମେହନତ ଅଧିକ ଥାଏ କିନ୍ତୁ ସଫଳତା କମ ମିଳିଥାଏ କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିନଥାଏ । ତେଣୁ ଯାହା ସହଜରେ ମିଳୁଛି ସେଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦ ଭରି ରହିଛି । ବୁଝିଲ!

ତେବେ ଏହି ତନାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଟେନସନ୍ କ'ଣ! ଲଗାବକୁ ତ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଦେଇଥିଲି । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳତାଯୁକ୍ତ ସ୍ୱଭାବ ନ ରହୁ । ଏମିତି ବି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତ ଅମୁକ ଦେଶର ନିବାସୀ ସେଥିପାଇଁ ମୋର ସ୍ୱଭାବ, ମୋର ଚାଲି-ଚଳଣ, ମୋର ରହଣୀ ସବୁ କିଛି ଏହିଭଳି, ନା । ଦେଶ କାରଣରୁ, ଧର୍ମ କାରଣରୁ, ସଂଗ କାରଣରୁ ମୋର ସ୍ୱଭାବ ଏହିଭଳି, ଏପରି ନୁହେଁ । ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ କେଉଁ ଦେଶର! ଏହି ସ୍ଥାନ ତ ତୁମକୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ଏଠାରେ ନା କେହି ନିଜକୁ ବିଦେଶୀ ବୋଲି ଭାବନ୍ତୁ, ନା କେହି ନିଜକୁ ଭାରତବାସୀ ମନେ କରି ନିଶାରେ ଆସିଯାଆନ୍ତୁ । ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ବାପର ସନ୍ତାନ । ଭାରତବାସୀ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା, ବିଦେଶୀ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା । ଏଥିରେ କୌଣସି ଅନ୍ତର ନାହିଁ । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଭାରତବାସୀ ଏହିଭଳି, ବିଦେଶୀମାନେ ସେହିଭଳି । ଏପରି ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ କେବେ କୁହାଯିବ ନାହିଁ କାରଣ ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏହି ସ୍ଥାନ ସବୁ ତ ତୁମକୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ମିଳିଛି । ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣାଇଛି ନା ତୁମେମାନେ ବିଦେଶରେ କାହିଁକି ଜନ୍ମ ନେଇଛ ? ସେଠାରେ କାହିଁକି ରହୁଛ ? ଭାରତରେ କାହିଁକି ଜନ୍ମ ନେଇ ନାହିଁ ? ସେଠାକୁ କେବଳ ସେବାସ୍ଥାନ ଖୋଲିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ସେଣ୍ଟର ଖୋଲିବା ପାଇଁ ହିଁ ଯାଇଛ । ନଚେତ୍ ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ବିଦେଶ ଯିବା ପାଇଁ ବା ଭିସା (ଅନୁମତି ପତ୍ର) ନେବା ପାଇଁ କେତେ ସବୁ କଟକଣା ରହିଛି ତାହା ତ ଜାଣିଛ ନା । ତୁମେମାନେ ତ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ରହିଛ, ସେଥିପାଇଁ କେତେ ଦେଶରେ ସେବା ହୋଇପାରୁଛି! ତେଣୁ ସେବା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ବିଦେଶରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ବାକି ସମସ୍ତେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହିଁ ଅଟ ସେଥିପାଇଁ କେହି ବି କୌଣସି ଆଧାର ଦ୍ୱାରା ନିଜର ସ୍ୱଭାବ ତିଆରି କର ନାହିଁ । ଯାହା ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ ତାହା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ । ବାବାଙ୍କର ସ୍ୱଭାବ କ'ଣ ? ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାଙ୍କ ପ୍ରତି କଲ୍ୟାଣର ବା ଦୟାର ଭାବନା ରଖିବା । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଉଠାଇବା ତା' ସହିତ, ମଧୁରତା ଏବଂ ନିର୍ମାଣତାର ସ୍ୱଭାବ । ତେଣୁ ମୋର ସ୍ୱଭାବ ଏହିଭଳି - ଏକଥା କେବେ ବି କହିବ ନାହିଁ । ଏହି ମୋର ଶବ୍ଦ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା! ମୋର କଡା କଥା କହିବାର, ରାଗିଯିବାର ସ୍ୱଭାବ ଅଛି । ସ୍ୱଭାବ କାରଣରୁ ହିଁ ହୋଇଯାଉଛି । ଏସବୁ ମାୟା ଅଟେ । କାହାର କାହାର ଅଭିମାନର ସ୍ୱଭାବ ରହିଛି, କାହାର ଈର୍ଷାର, କାହାର କ୍ରୋଧ କରିବାର,

କାହାର ଭାଙ୍ଗିପଡିବାର ମଧ୍ୟ ସ୍ୱଭାବ ଅଛି । ଭଲ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଭଲ ମନେ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ନିଜକୁ ଦୁର୍ବଳ ହିଁ ମନେ କରିଥା'ନ୍ତି । ଭାବୁଥା'ନ୍ତି ମୁଁ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବି ନାହିଁ, କିଛି କରିପାରିବି ନାହିଁ । ଏହିଭଳି ଭାଙ୍ଗି ପଡିବା ବା ନିରାଶାର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଅଭିମାନରେ ଆସ ନାହିଁ, ସ୍ୱମାନରେ ରୁହ । ଏହିଭଳି ସ୍ୱଭାବକୁ ଦୁର୍ବଳ ସ୍ୱଭାବ କୁହାଯାଏ । ତେବେ ଏହି ତିନିଟି କଥା ପ୍ରତି ସାରା ବର୍ଷ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି ତିନିଟି ଯାକ କଥାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରହିବାକୁ ହେବ । ମୁଶକିଲ୍ ତ ନୁହେଁ ନା । ବାବା ତୁମର ସାଥୀ ରୂପରେ ଆରମ୍ଭରୁ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଥୀ ହୋଇ ରହିବେ । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କର ସାଥୀ ଅର୍ଥାତ୍ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ସମାନ ହେବା ଦରକାର ନା । ଯଦି ଉଭୟ ସାଥୀଙ୍କ ଭିତରେ ସମାନତା ନଥିବ ତେବେ ଏକା ବାବା ସାଥୀ ତ ପ୍ରୀତିର ରୀତିକୁ ରକ୍ଷା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା ଏହି ତିନିଟିଯାକ କଥାକୁ ତ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବ କିନ୍ତୁ ଏହାଠାରୁ ସର୍ବଦା ଦୂରେଇ ରହିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଆଉ ତିନିଟି କଥାକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଆଜି କେବଳ ବାବା ତିନି ତିନିଟି କଥାର ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ସର୍ବଦା ନିଜ ଜୀବନରେ ଏକ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାକୁ ହେବ କାରଣ ସବୁ କଥାରେ ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ନିହାତି ଦରକାର । ଯୋଗ କରିବାରେ ଏବଂ ସେବା କରିବାରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା ଦରକାର । ସ୍ୱମାନ ହିଁ ଅଭିମାନକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଥାଏ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସ୍ୱମାନରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଅତ୍ୟଧିକ ଥଟ୍ଟା-ମଜା ଅର୍ଥାତ୍ ଅତ୍ୟଧିକ ମନୋରଞ୍ଜନର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ନ ହେଉ କିମ୍ବା ଅତ୍ୟଧିକ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ନହେଉ । ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଳନ ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ମନୋରଞ୍ଜନ, ଆବଶ୍ୟକ ସମୟରେ ଗମ୍ଭୀର । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା ବାଲାନ୍ସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଳନ ରଖିବାକୁ ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ - ସର୍ବଦା ଅମୃତବେଳାରେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବ୍ଲେସିଙ୍ଗ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେବାକୁ ହେବ । ପ୍ରତିଦିନ ଅମୃତବେଳାରେ ବାପଦାଦା ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ଲେସିଙ୍ଗର ମୁଣି ଖୋଲି ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ସେଥିରୁ ଯେତେ ନେବାକୁ ଚାହିଁବ ନେଇପାରିବ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା - ବାଲାନ୍ସ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ବ୍ଲେସିଙ୍ଗ୍. ତୃତୀୟରେ ବ୍ଲିସ୍ଫୁଲ ଲାଇଫ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଆନନ୍ଦମୟ ଜୀବନ । ଏହି ତିନିଟି କଥା ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ପୂର୍ବରୁ କହିଥିବା ତିନିଟି କଥା ଯାହାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ତାହା ସ୍ୱତଃ ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବୁଝିଲ! ଆଚ୍ଛା- ଏବେ ଆଉ ତିନିଟି କଥା ଶୁଣ ।

ନିଜର ଲକ୍ଷ ରୂପରେ ବା ଧାରଣା ରୂପରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ତିନିଟି କଥାକୁ ଧ୍ୟାନରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସେଗୁଡିକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବା ସହିତ ଏଗୁଡିକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ଛାଡିବାର କଥା ତାକୁ ତ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଛାଡିଦେଲ ନା, ତେଣୁ ତାକୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏହି ତିନିଟି କଥା ଯାହାକୁ ଟିକିଏ ପୂର୍ବରୁ ଶୁଣାଇଲି ସେଗୁଡିକୁ ସ୍ମୃତିରେ ରଖିବ ଏବଂ ଧାରଣ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ମନେ ରଖିବ । ଗୋଟିଏ ହେଲା - ସବୁ କଥାରେ ରିୟଲଟୀ ଥିବ ମିକ୍ସ ନଥିବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ପଷ୍ଟତା ଥିବ ଗୋଳିଆ ମିଶା ନଥିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ରିୟଲଟୀ । ସଂକଳ୍ପରେ, ବାଣୀରେ, ସବୁ କଥାରେ ସ୍ପଷ୍ଟ । କଥାରେ ଅଛି ସଚ୍ଚୀ ଦିଲ୍ ପର ସାହେବ ରାଜୀ ଅର୍ଥାତ୍ ମନ ନିର୍ମଳ ଥିଲେ ଭଗବାନ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହେବେ । ତେବେ ସତ୍ୟର ଚିହ୍ନ କ'ଣ ? ସଚ୍ ତୋ ବିଠୋ ନଚ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସତ୍ୟ ପଥରେ ଥିବ ସେ ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ନାଚୁଥିବ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା ରିୟଲଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସତ୍ୟତା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ-ରୟାଲଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜକୀୟତା । ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ କେବେହେଲେ ବୁଦ୍ଧି ବାନ୍ଧି ହୋଇନଯାଉ । ଯେପରି କେହି କେହି ରାଜକୀୟ ବା ରୟାଲ୍ ସ୍ୱଭାବର ପିଲାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର କେବେ ବି ଛୋଟ-ମୋଟ ଜିନିଷ ପ୍ରତି ନଜର ଯିବ ନାହିଁ । ଯଦି କାହାର ଏଭଳି ହେଉଛି ତେବେ ତାକୁ ରୟାଲ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ଯଦି ବୁଦ୍ଧି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛି ବା ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଯାଉଛି ତେବେ ତାକୁ ରୟାଲ୍ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯିଏ ରୟାଲ୍ ସ୍ୱଭାବର ଆତ୍ମା ସେମାନେ ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇଥିବେ । ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡେ ବି ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ବା ଦୃଷ୍ଟିଯିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ରୁହାନୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ରୟାଲଟୀ । ପୋଷାକ ଇତ୍ୟାଦି ପିନ୍ଧିବାରେ ରୟାଲିଟୀ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ହେଲା - ରିୟଲଟୀ, ଦ୍ୱିତୀୟରେ - ରୟାଲିଟୀ, ତୃତୀୟରେ ୟୁନିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକତା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାରେ, ସଂକଳ୍ପରେ, ବାଣୀରେ, କର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ପରସ୍ପର ଭିତରେ ଏକତା ଅର୍ଥାତ୍ ୟୁନିଟୀ ଦେଖାଯାଉ । ବ୍ରାହ୍ମଣର ଅର୍ଥ ହେଲା ଏକତା । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ନୁହେଁ, ଏକ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକତା । ଏହାକୁ କୁହାଯାଏ ୟୁନିଟୀ । ଦୁନିଆରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥିତି କାରଣରୁ ଏକତା ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଅନେକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏକତା ରହିଛି । ଏହାକୁ କୁହାଯିବ ୟୁନିଟୀ । ତୁମକୁ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖିବାର ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ଚାହୁଁଛି ଏକତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ କିନ୍ତୁ ଅମୁକ ମୋତେ କରିବାକୁ ଦେଉ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ କରିଚାଲିବ ତେବେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଡିସ୍ ୟୁନିଟୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବାର ସୁଯୋଗ ହିଁ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ହାତ ଦେଖାଇବ ଆଉ ଜଣେ ସେଥିରେ ହାତ ଲଗାଇବ ନାହିଁ ତେବେ ଶବ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁଇ ହାତ ନହେଲେ ତାଳି ବାଜିବ ନାହିଁ । ସେହିପରି ଯଦି କେହି ଏକତାକୁ ଭଙ୍ଗ କରିବାର ବା ମତଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବା ଭଳି କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଛି ତେବେ ତୁମେ ସର୍ବଦା ୟୁନିଟୀରେ ରୁହ ଯାହାଦ୍ୱାରା ସେ ତା'ର କାର୍ଯ୍ୟରେ ସଫଳ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ୟୁନିଟୀକୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡିବ, ସେଥିପାଇଁ ଏହି ତିନିଟି କଥା ମନେ ରଖ - ରିୟଲିଟୀ, ରୟାଲିଟୀ ଏବଂ ୟୁନିଟୀ । ଏହି ତିନିଟି କଥା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ଅର୍ଥାତ୍ ସମକକ୍ଷ ହେବାରେ ସହଯୋଗୀ ହେବ । ବୁଝିଲ - ଆଜି ତିନିଟି କଥାର ପାଠ ପଢିନେଲ ନା । ବାବା ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଗର୍ବ କରୁଛନ୍ତି । ଏତେ ସବୁ ଯୋଗ୍ୟ ଏବଂ ଯୋଗୀ ସନ୍ତାନ କେବେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପିତାଙ୍କର ନଥିବେ । ଯୋଗ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ ଯୋଗୀ ମଧ୍ୟ ଅଟ ଏବଂ ଜଣେ ଜଣେ ପଦ୍ମାପଦ୍ମ ଭାଗ୍ୟବାନ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ସାରା କଳ୍ପରେ ଏତେଗୁଡିଏ ଏବଂ ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନ କୌଣସି ବାପାର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅମୃତବେଳା ସମୟଟିକୁ ବାପଦାଦା ବ୍ରାହ୍ମଣ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ କାହିଁକି

ରଖିଛନ୍ତି ? କାହିଁକି ନା ବାପଦାଦା ବିଶେଷ ଭାବରେ ଅମୃତବେଳା ସମୟରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନର ବିଶେଷତାକୁ, ସେବାକୁ, ଗୁଣକୁ ସର୍ବଦା ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ତା' ସହିତ ଆଉ କ'ଣ କରନ୍ତି ? ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନ ଭିତରେ ଯେଉଁ ସବୁ ବିଶେଷତା ଅଛି, ଗୁଣ ଅଛି, ସେବାଭାବ ଅଛି ସେଗୁଡିକୁ ବିଶେଷ ବରଦାନ ଦ୍ୱାରା ଅବିନାଶୀ କରିଦିଅନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସମୟଟିକୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ରଖିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅମୃତବେଳାର ବିଶେଷ ପାଳନା । ସେହି ସମୟରେ ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନକୁ ସ୍ନେହର, ସହଯୋଗର ଏବଂ ବରଦାନର ପାଳନା ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବୁଝିଲ! ବାପଦାଦା କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେମାନେ କ'ଣ କରୁଛ ? ଶିବବାବା ସୁଖଦାତା ଅଟନ୍ତି, ଶାନ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି... ଏହିଭଳି କହୁଛ ନା, ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ପାଳନା ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ମାତା ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସକାଳୁ ସକାଳୁ ସଫା ସୁତୁରା କରି ଡ୍ରେସ୍ ଆଦି ପିନ୍ଧାଇ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିଦିଅନ୍ତି ଏବଂ କୁହନ୍ତି ଏବେ ସାରା ଦିନ ଖାଅ ପିଅ ଏବଂ ପଢ । ସେହିପରି ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ପାଳନା ଦେଉଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ସାରାଦିନ ପାଇଁ ଶକ୍ତି ଭରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହା ବିଶେଷ ପାଳନାର ସମୟ, ଏକ୍ସଟ୍ରା ଅର୍ଥାତ୍ ଅତିରିକ୍ତ ବରଦାନ ବା ପାଳନା ପାଇବାର ସମୟ । ଅମୃତବେଳା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କର ବରଦାନର ମୁଣି ଖୋଲାଥାଏ ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ଯିଏ ଯେତେ ବରଦାନ ନେବାକୁ ଚାହିଁବ ସଚ୍ଚା ଦିଲରେ ନେଇପାରିବ କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ । କାହିଁକି ନା ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ସ୍ୱାର୍ଥ ଥିବ ସେତେବେଳେ କହିବେ ମୋତେ ଏହି ଜିନିଷ ଦିଅ, ତେଣୁ ଯିଏ ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ମାଗିଥାଏ ସେତେବେଳେ ବାପଦାଦା କ'ଣ କରନ୍ତି ? ତା'ର ସ୍ୱାର୍ଥ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ସେତିକି ହିଁ ଶକ୍ତି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଯାହାଦ୍ୱାରା ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ ହେବା ପରେ ଶକ୍ତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ । କାରଣ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମନା ତ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସଦାସର୍ବଦା ବରଦାନ ଦ୍ୱାରା ପାଳିତ ହେଉଥାଅ, ଚାଲୁଥାଅ, ଉଡୁଥାଅ ସେଥିପାଇଁ ଅମୃତବେଳାକୁ ଯେତିକି ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବ ସେତିକି ସାରା ଦିନ ତୁମ ପାଇଁ ସହଜ ହୋଇଯିବ । ବୁଝିପାରିଲ! ଆଚ୍ଛା ।

ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ପାସ୍ ୱିଥ୍ ଅନର ହେବାର ଲକ୍ଷ ଏବଂ ଲକ୍ଷଣରେ ଚଲାଉଥିବା, ସର୍ବଦା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ନିଜର ତ୍ୟାଗ ଆଧାରରେ ମିଳିଥିବା ଭାଗ୍ୟକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟୁଥିବା, ନମ୍ବରୱାନ ତ୍ୟାଗୀ ହୋଇ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭାଗ୍ୟ ଜମା କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ସହଜ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇ ସ୍ୱଉନ୍ନତି ସହିତ ସେବାର ଉନ୍ନତି କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାଦରେ ସହଯୋଗୀ ସାଥୀ ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢୁଥିବା, ନିଜର ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସ୍ଥିତିକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରି ସର୍ବଦା ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା, ବାବାଙ୍କର ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ କର୍ମ କରୁଥିବା, ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ତଥା ନିଜେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବାର ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣିଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ମହାନ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ଡବଲ ମହାଦାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ନେହ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

ବରଦାନ:- ମାନସିକ ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭୂତି କରୁଥିବା ମୁକ୍ତିଦାତା ହୁଅ ।

ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖରେ ଝୁଲିବା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ବିଶେଷତା । କିନ୍ତୁ ମାନସିକ ସଂକଳ୍ପର ବନ୍ଧନ ଆନ୍ତରୀକ ଖୁସି ବା ଅତୀନ୍ଦ୍ରିୟ ସୁଖର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ଦେଇ ନଥାଏ । ବ୍ୟର୍ଥ ସଂକଳ୍ପ, ଈର୍ଷା, ଆଳସ୍ୟ ଏବଂ ଅବହେଳା ପଣିଆର ସଂକଳ୍ପର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହେବା ହିଁ ମାନସିକ ବନ୍ଧନ ଅଟେ, ଏହିଭଳି ଆତ୍ମା ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ସର୍ବଦା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୋଷକୁ ଦେଖିଥାଏ, ତା'ର ହୃଦବୋଧ କରିବାର ଶକ୍ତି ହିଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଇଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ ବନ୍ଧନଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ, ତେବେ ଯାଇ ମୁକ୍ତିଦାତା ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏଭଳି ଖୁସିର ଭଣ୍ଡାରରେ ଭରପୁର ରୁହ ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମ ନିକଟକୁ ଦୁଃଖର ଲହଡି ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମ୍ୱାର୍କ:- (୫) ତୁମ ନିକଟରେ କେହି କେତେ ବି ବ୍ୟର୍ଥ କଥା କହୁ କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ସମର୍ଥରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦିଅ । ବ୍ୟର୍ଥକୁ ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ ସ୍ୱୀକାର କର ନାହିଁ । ଯଦି ଗୋଟିଏ ବି ବ୍ୟର୍ଥ କଥାକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିନେଲ ତେବେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟର୍ଥ ଅନେକ ବ୍ୟର୍ଥକୁ ଜନ୍ମ ଦେବ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ବାଣୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦିଅ, "କମ କୁହ, ଧୀରେ କୁହ ଏବଂ ମିଠା କଥା କୁହ" ତେବେ ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତି ସହଜରେ ହୋଇଯିବ ।